

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa C. P. "[...]" sp.z o.o. w Z.
przeciwko T. S. i M. K.
o nakazanie i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 września 2013 r.,
zażalenia pozwanych na pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 kwietnia 2013 r.,

**uchyla rozstrzygnięcie objęte punktem 2 wyroku,
pozostawiając Sądowi Apelacyjnemu orzeczenie o
kosztach postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

C. P. "[...]" spółka z o.o. wniosła o nakazanie T. S. i M. K. wspólnikom spółki cywilnej usunięcia ze strony internetowej ich sklepu wskazanego w pozwie regulaminu, zapłaty kwoty 3.690 zł za korzystanie z utworu powoda oraz przeproszenia w Gazecie Wyborczej.

Sąd Okręgowy - Sąd Gospodarczy w K. wyrokiem z dnia 23 listopada 2012 r. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanych 1.900 zł tytułem kosztów procesu. Ustalił, że powód na stronie swojego sklepu używał regulaminu dołączonego do pozwu, a pozwani także używali tego regulaminu. Przyjął, że umieszczenie regulaminu na stronie internetowej służącej do sprzedaży produktów przez pozwanych jest rozpowszechnianiem tego regulaminu w ramach użytku osobistego i nie wymaga zgody jego autora. Regulamin powoda nie może być objęty ochroną na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.; dalej: "pr. aut."), gdyż zawiera procedury składania zamówień, płatności i reklamacji obowiązujących w sklepie powoda. Powód nie wykazał istnienia takich fragmentów regulaminu, które nie byłyby oczywiste dla opisu danej procedury, lecz opisywałyby daną procedurę w literacki sposób, a jednocześnie zostałyby skopiowane przez pozwanych.

Powód wniósł apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, zarzucając naruszenie art. 1 ust. 2 pkt 1 i art. 23 pr. aut. oraz art. 233 § 1 k.p.c. i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013 r. oddalił apelację w części obejmującej roszczenie o zaniechanie naruszeń, w pozostałej zaś części uchylił zaskarżony wyrok i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu - Sądowi Gospodarczemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego. Podkreślił w szczególności, że apelacja powoda jest uzasadniona, o ile prowadzi do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Według Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego (art. 386 § 4 k.p.c.) i nie ustalił stanu faktycznego w

ramach podstawy faktycznej określonej przez powoda w pozwie, poprzestając na jednozdaniowej konstatacji, którą uznał za bezsporną. Spór koncentrował się wokół uznania regulaminu za utwór w rozumieniu prawa autorskiego. Nie ma racji Sąd pierwszej instancji stwierdzając, że powód wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na bliżej nieokreślone okoliczności. Wszak ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, powód w piśmie z dnia 15 listopada 2012 r. złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu własności intelektualnej na okoliczność ustalenia, czy regulamin powoda ma indywidualny i twórczy charakter oraz na prawdopodobieństwo stworzenia takiego samego regulaminu przez powoda i pozwanych przy założeniu, że regulamin powoda powstał wcześniej.

Sąd Apelacyjny uwzględnił niezaprzeczoną przez powoda okoliczność podniesioną przez pozwanych, że z dniem 20 kwietnia 2012 r. regulamin został usunięty z ich strony internetowej w związku z zaniechaniem prowadzenia sprzedaży przez Internet. W tej sytuacji powód utracił interes prawny w domaganiu się orzeczenia nakazu usunięcia tego regulaminu.

Pozwani wnieśli zażalenie na rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego zamieszczone w punkcie 2 wyroku. Wskazali, że zapadło ono z naruszeniem art. 386 § 4 k.p.c., a wynikało z rozstrzygnięcia sprawy z przekroczeniem granic apelacji (czym naruszono art. 378 § 1 k.p.c.) i przy błędnej wykładni art. 232 k.p.c. oraz niezastosowaniu 217 § 2 i art. 162 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., poza wypadkami określonymi w § 2 i 3 sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W niniejszej sprawie przyczyną częściowego uchylenia przez Sąd Apelacyjny wyroku Sądu pierwszej instancji było nieprzeprowadzenie przez ten Sąd postępowania dowodowego.

Sąd Najwyższy przyjął w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55), że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej

zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Powód w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji zarzucił naruszenie m.in. art. 233 § 1 k.p.c. i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zarzuty te *implicite* świadczą o tym, że w przekonaniu powoda postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone. W istocie zresztą tak było, choć ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są dość lakoniczne, co wszakże wynika z przyjętej przezeń kwalifikacji materialnoprawnej sporu. Oznacza to jednak, po pierwsze, że Sąd Apelacyjny rzeczywiście, jak twierdzi się w zażaleniu, przekroczył granice apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.). Po drugie zaś, Sąd Apelacyjny w konsekwencji nie wykazał, aby zostały spełnione przesłanki uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Nie można się natomiast zgodzić z pozwanymi, że wniosek dowodowy "z opinii biegłego sądowego z zakresu własności intelektualnej" zgłoszony w piśmie powoda z dnia 15 listopada 2012 r. jest spóźniony (art. 217 § 2 k.p.c.), podobnie jak i inne wnioski zamieszczone w tym piśmie. Wspomniane pismo jest bowiem konsekwencją wniesienia przez pozwanych odpowiedzi na pozew i mieści się w formule uprawnień dowodowych strony określonych w art. 217 § 1 k.p.c.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 1¹ i 3 k.p.c.).